

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 108/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Patrikom Butvinom, Klincová 19, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Svk 17/2022 z 25. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva prijímať informácie podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru a práva vyhľadávať informácie podľa čl. 19 ods. 2 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne mu súdu na ďalšie konanie, priznať mu primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania vzniknutých pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 SprI 58/2020 z 8. apríla 2020 bola odmietnutá žiadosť sťažovateľa o sprístupnenie informácií, ktorou sa v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) domáhal sprístupnenia nasledujúcich informácií:

„1. Eviduje Krajský súd v Bratislave žiadosť orgánu štátu na použitie informačno-technických prostriedkov podľa zákona č. 166/2003 Z. z. na zásah do môjho súkromia?

2. Boli alebo neboli krajským súdom, ako vecne príslušným súdom v zmysle § 4a zákona č. 166/2003 Z. z., udelené súhlasy na použitie informačno-technických prostriedkov voči mojej osobe?

3. V prípade, pokiaľ nebol udelený súhlas, žiadam o vyrozumienie, čo bolo dôvodom pre vydanie negatívneho rozhodnutia?

V prípade, pokiaľ boli vydané súhlasy žiadam:

4. Sprístupniť žiadosť orgánu štátu o použitie informačno-technických prostriedkov vyhotovenú v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z. z.

5. O sprístupnenie informácie, či bol vyhotovený zvukový, obrazový alebo zvukovo-obrazový záznam bezodkladne zničený?

6. Sprístupniť písomnú zápisnicu o zničení záznamu alebo iného výsledku vyhotovenú podľa § 7 ods. 5 zákona č. 166/2003 Z. z.“

3. Rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 9RM/2020-142-I z 11. mája 2020 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“ alebo „preskúmané rozhodnutie“) bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie krajského súdu potvrdené ako vecne správne. Žalovaný zhodne s krajským súdom ako povinnou osobou skonštatoval, že sťažovateľom požadované informácie sú utajovanou skutočnosťou a boli vydané v režime stupňa utajenia Vyhradené alebo Dôverné, pričom boli naplnené formálne a materiálne podmienky ich nesprístupnenia. Formálna podmienka spočíva v označení informácie ako utajovanej a materiálna podmienka v ochrane záujmu štátu na odhaľovaní trestnej činnosti a nezmarení účelu tajného sledovania. Dodal, že ak by skupine osôb, vo vzťahu ku ktorým nebolo vydané rozhodnutie o použití informačno-technických prostriedkov (ďalej aj „ITP“), bolo v režime zákona o slobode informácií, resp. v akomkoľvek inom režime oznámené, že voči ním takéto rozhodnutie nebolo vydané, neexistoval by spôsob vybavenia identických žiadostí skupiny osôb, vo vzťahu ku ktorým rozhodnutie o použití ITP vydané bolo tak, aby sa tieto nedozvedeli, že sú tajne sledované a neprispôbili tak svoje konanie tejto vedomosti, čím by sa zmaril účel tajného sledovania. Žalovaný tiež upriamil pozornosť na to, že v zmysle § 82a ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) upravuje sprístupnenie súhlasu (na použitie ITP) osobe, ktorej sa týka, ak tým nebude ohrozené alebo zmarené plnenie úloh štátu. Sťažovateľ však vo svojej žiadosti o sprístupnenie informácií nežiadal o sprístupnenie samotného súhlasu na použitie ITP voči jeho osobe, preto považovali za bezpredmetné osobitne sa zaoberať touto otázkou a predmetným ustanovením zákona o súdoch.

4. Správnu žalobu sťažovateľa proti preskúmanému rozhodnutiu žalovaného správny súd v prvej a jedinej inštancii rozsudkom č. k. 2 S 145/2020-63 z 15. decembra 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

4.1. V odôvodnení zdôraznil, že sťažovateľ vo svojej žiadosti z 1. apríla 2020 jednoznačne a zreteľne opísal okruh informácií, ktoré žiadal sprístupniť v zmysle zákona o slobode informácií, preto nebol daný priestor na doplnenie žiadosti postupom podľa § 14 daného zákona. Za nedôvodnú považoval aj námietku sťažovateľa, že orgány verejnej správy mali jeho žiadosť podľa obsahu posúdiť ako žiadosť v zmysle zákona o súdoch, pretože podľa správneho súdu by tak kvalitatívne

sprístupňovali inú informáciu, než sťažovateľ žiadal, a konali by nad rámec jeho návrhu na začatie konania. Podľa názoru krajského súdu sa konajúce orgány verejnej správy v súlade s § 8 ods. 1 zákona o slobode informácií a čl. 26 ústavy náležite vysporiadali s formálnou a materiálnou podmienkou utajenia požadovaných informácií. Keďže prvostupňový orgán verejnej správy nebol pôvodcom utajovaných informácií, mal výrazne obmedzené možnosti ich sprístupnenia a posúdenie trvania ich utajovania.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP a účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu nasmeroval sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že:

- a) napadnutý rozsudok neobsahuje dostatočné odôvodnenie, pretože najvyšší správny súd sa nevysporiadal s jeho zásadnými námietkami uplatnenými v kasačnej sťažnosti;
- b) najvyšší správny súd neposkytol ochranu jeho základného práva na informácie, ktorého porušenie spočíva podľa sťažovateľa v tom, že mu bolo odopreté získať požadované informácie, nebol oboznámený s tým, či v záujme ochrany jeho práva na informácie boli vykonané také úkony, ktoré by svedčili o tom, že bola vyvinutá aspoň snaha vyhovieť jeho žiadosti a nie je zrejmé, z akých dôvodov nebolo možné jeho žiadosť z 1. apríla 2020 vykladať rozširujúco, resp. poskytnúť mu iné informácie, z ktorých by vyplývalo, či voči jeho osobe boli použité ITP alebo nie;
- c) odmietnutie sprístupnenia informácií bolo vo vzťahu k jeho osobe sformulované len všeobecne a abstraktne, pričom ani najvyšší správny súd náležite nezdôvodnil formálne a materiálne prekážky brániace v sprístupnení požadovaných informácií;
- d) sprístupnenia informácií sa domáhal nielen v zmysle zákona o slobode informácií, ale v akomkoľvek inom režime, keďže v žiadosti z 1. apríla 2020 výslovne uviedol, že „za predpokladu, ak by ani napriek § 82a ods. 5 zákona č. 757/2004 Z. z. nedošlo k sprístupneniu informácií...“. Dodal, že novou žiadosťou z 25. januára 2022 sa domáhal sprístupnenia súhlasu na použitie ITP podľa § 82a ods. 5 zákona o súdoch, avšak ani v tomto prípade mu povinná osoba nevyhovela a v rozhodnutí z 8. júna 2022 mu len bolo oznámené, že vo vzťahu k jeho osobe nie je evidované vydanie súhlasu s použitím ITP, pri ktorom by príslušný orgán zrušil stupeň utajenia. Nie je teda relevantné, v akom režime bola jeho žiadosť o poskytnutie informácií sformulovaná, keďže ani v jednom režime mu informácie poskytnuté neboli;
- e) najvyšší správny súd sa nezaoberal protiústavnosťou a neúplnosťou zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“), ktorý orgánom verejnej moci neukladá povinnosť informovať dotknutú osobu po uplynutí určitej doby po použití odpočúvajúcich prístrojov o jej tajnom sledovaní. Najvyšší správny súd (rovnako ako krajský súd) uprednostnil výklad právnej úpravy odporujúci nielen čl. 26 ústavy, ale aj čl. 19 ods. 2 medzinárodného paktu a čl. 10 ods. 1 dohovoru;

f) napadnutý rozsudok nezohľadňuje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), konkrétne rozhodnutia Klass a ďalší proti Nemecku zo 6. septembra 1978, Združenie pre európsku integráciu a ľudské práva a Ekimdzhiev proti Bulharsku z 28. júna 2007 a Kirov proti Bulharsku z 22. mája 2008.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie v bode 1 označených práv podľa ústavy, dohovoru a medzinárodného paktu napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľa.

8. Ústavný súd v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, v prvom rade zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

9. S ohľadom na skutkový a právny stav vo veci sťažovateľa bola rozhodujúca odpoveď na otázku, či nespístupnenie sťažovateľom požadovaných informácií zo strany povinnej osoby s odkazom na to, že ide o utajovanú skutočnosť, má oporu v aplikovateľnej právnej úprave utajovaných skutočností (v oblasti bezpečnosti štátu). Vyhodnotiť položenú otázku pritom bolo primárne povinnosťou správnych súdov, na ktoré sa sťažovateľ obrátil so správnu žalobou a následne s kasačnou sťažnosťou. Úlohou ústavného súdu tak bolo v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či je napadnutý rozsudok zlučiteľný s garanciami vyplývajúcimi zo sťažovateľom označených ústavných práv, najmä základným právom na informácie, a či sa najvyšší správny súd náležite vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa, a teda či konanie pred ním nebolo poznačené takou kvalifikovanou vadou, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu.

10. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

11. Súčasťou základného práva na informácie je nepochybne právo slobodne vyhľadávať a získavať informácie. Právo informácie sa nezaručuje ako absolútne právo nadradené nad ostatné základné práva a slobody zaručené ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Ústava neobmedzuje právo na informácie z hľadiska predmetu tohto práva, teda neustanovuje pozitívny ani negatívny výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže, resp. nemôže vyhľadávať, prijímať a rozširovať. Predmetom práva na informácie môžu byť všetky informácie, pokiaľ nejde o informácie podliehajúce obmedzeniam vyvoditeľným z čl. 26 ods. 4 ústavy. V načrtnutých súvislostiach sa žiada zdôrazniť aj to, že obsahom základného práva na informácie nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa (II. ÚS 184/03).

12. Podmienky a spôsob, ktorým orgány verejnej moci vykonávajú svoju povinnosť poskytovať informácie o svojej činnosti, sú bližšie ustanovené zákonom, a to jednak všeobecným zákonom *lex generali*, ktorým je zákon o slobode informácií, ako aj prípadnými osobitnými zákonmi – *lex speciali* (II. ÚS 739/2017).

13. Zmyslom a účelom zákona o slobode informácií je vytvorenie právneho rámca pre realizáciu základného práva jednotlivca na informácie a zároveň umožnenie verejnej kontroly výkonu verejnej moci, ktoré sú v slobodnej demokratickej spoločnosti a v právnom štáte veľmi prospešné a žiaduce. Z uvedených dôvodov je zákon o slobode informácií koncipovaný tak, že povinné osoby sú v zásade povinné na žiadosť poskytnúť všetky informácie týkajúce sa výkonu verejnej moci, ktorými disponujú. Z tejto generálnej klauzuly však zákon o slobode informácií určuje výnimky zo sprístupnenia údajov (II. ÚS 522/2021). Ustanovenia zákona o slobode informácií sú obmedzené taktiež osobitnými právnymi predpismi, ktoré určujú špeciálny právny režim pre poskytovanie informácií v osobitných prípadoch.

14. Ústavný súd vychádza z toho, že zákon o slobode informácií je konkretizáciou čl. 26 ods. 5 ústavy, je zákonodarcovým vyvážením medzi základným právom na informácie a funkčnosťou mechanizmu štátu, ktorá jednoducho vyžaduje diskretnosť niektorých informácií. Zákonodarca na podklade § 8 zákona o slobode informácií vyvážil záujem o ochranu utajovaných skutočností (v širšom o bezpečnosť štátu) a práva na informácie práve v prospech ochrany utajovaných skutočností (resp. v prospech bezpečnosti štátu čl. 26 ods. 4 ústavy), avšak s tým dôvetkom, že nesprístupnenie informácie sa musí v zmysle § 12 zákona o slobode informácií (ktorému ako „podklad“ slúži čl. 26 ods. 4 ústavy) realizovať len v nevyhnutnej miere potrebnej na ochranu utajovaných skutočností zákona o slobode informácií (všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon; oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia).

15. Bezpečnosť štátu je ústavnou chránená hodnota (čl. 1 ods. 1 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; čl. 7 ods. 3 ústavy). V tomto duchu zákonodarca často pristupuje k právnej úprave konkrétnych oblastí spoločenských vzťahov dotýkajúcich sa bezpečnosti štátu, kde nie sporadicky priamo v texte právnej úpravy vyváži ústavne chránenú hodnotu bezpečnosti štátu na jednej strane a ústavou chránené základné práva subjektov práva, akcentujúc bezpečnosť štátu na strane druhej (II. ÚS 480/2014). Zákonodarca sčasti uprednostní bezpečnosť nielen z hľadiska jej samej, ale aj z hľadiska utajenosti spravodajských informácií, preto existuje právna úprava, kde v konfrontácii s bezpečnosťou štátu uprednostní zákonodarca napr. len ochranu života a zákaz mučenia (čl. 16 ods. 2 ústavy, kde zákaz mučenia je reglementovaný ako absolútne ľudské práva, ktoré nie je možné obmedziť ani v záujme bezpečnosti štátu). Uvedené východiská sa týkajú aj právnej úpravy v oblasti utajovaných skutočností a rovnako sú zohľadnené v rámci poskytovania informácií verejnosti a slobodného prístupu k nim zo strany verejnosti samotným zákonom o slobode informácií (m. m. II. ÚS 118/2018).

16. Ústavný súd dodáva, že ochrana poskytovaná správnymi súdmi je v predmetnej oblasti značne limitovaná, keďže tieto sú povinné relevantnú právnu úpravu rešpektovať a v zmysle nej postupovať, a preto môže vzbudzovať u adresátov právnych noriem pocit nedostatočnej ochrany

ich práv. Treba však priznať, že oblasť bezpečnosti štátu sa blíži k otázkam politickým, kde býva súdna diskreícia obmedzená (m. m. II. ÚS 480/2014, II. ÚS 675/2017, IV. ÚS 308/2011, II. ÚS 118/2018, I. ÚS 404/2022).

17. V danom prípade povinná osoba odmietla sťažovateľovi poskytnúť požadované informácie špecifikované v jeho žiadosti z 1. apríla 2020, odvolávajúc sa na § 8 ods. 1 zákona o slobode informácií, zákon o ochrane pred odpočúvaním, zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“), ako aj podzákonné predpisy, keďže išlo o utajované skutočnosti, pričom za naplnené považovala formálne aj materiálne podmienky pre ich nesprístupnenie. Formálna podmienka spočívala v samotnom charaktere požadovanej informácie, ktorá bola záväznými právnymi predpismi formálne označená za utajovanú [§ 1 písm. j) nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 216/2004 Z. z.] s určeným stupňom utajenia Vyhradené alebo Dôverné a materiálna podmienka bola odôvodnená záujmom Slovenskej republiky na odhaľovaní najzávažnejšej trestnej činnosti, ako aj nezmarení účelu tajného sledovania. Najvyšší správny súd v tomto smere doplnil, že v prípade sprístupnenia informácií, tak ako ich sťažovateľ žiadal, t. j. či voči nemu boli použité ITP, resp. či krajský súd udelil súhlas na použitie ITP, by nastala potenciálna hrozba nedodržania ustanovení zákona o ochrane utajovaných skutočností, podľa ktorého sú požadované informácie utajovanou skutočnosťou, na oboznámenie sa s ktorými nebol sťažovateľ v zmysle predmetného zákona oprávnený (bod 33 namietaného rozsudku).

18. Obdobnou vecou sa už ústavný súd zaoberal vo svojom rozhodnutí č. k. I. ÚS 404/2022 z 8. júla 2022, pričom od záverov tam prijatých nemá dôvod sa odchýliť ani v posudzovanej veci sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci a jeho závery (v spojení so závermi krajského súdu) týkajúce sa aplikácie a interpretácie príslušných právnych noriem sú pre ústavný súd postačujúce. Pokiaľ konajúce správne súdy podriadili nesprístupnenie sťažovateľom požadovaných informácií pod ustanovenia o nesprístupňovaní utajovaných informácií podľa § 8 ods. 1 zákona o slobode informácií v spojení so zákonom o ochrane utajovaných skutočností a zákonom o ochrane pred odpočúvaním, zásadne nemožno takýto postup a formuláciu právnych záverov označiť za arbitrárne v tom smere, že by prijaté závery boli s ohľadom na zistený skutkový stav zjavne nelogické.

19. Za ústavne akceptovateľný považuje ústavný súd aj právny názor správnych súdov, že žiadosť sťažovateľa z 1. apríla 2020, ktorou sa domáhal sprístupnenia konkrétne špecifikovaného okruhu informácií podľa zákona o slobode informácií, nebolo možné prekvalifikovať a sťažovateľovi poskytnúť kvalitatívne iné informácie než tie, ktoré explicitne od povinnej osoby žiadal a vymedzil v bodoch 1 až 6 svojej žiadosti. Sťažovateľ síce v texte žiadosti citoval § 82a ods. 5 zákona o súdoch, avšak od povinnej osoby preukázateľne nepožadoval aj sprístupnenie samotného súhlasu na použitie ITP voči jeho osobe. Pre prijatie záveru o dôvodnosti námietky formalistického posúdenia jeho žiadosti z 1. apríla 2020 pritom nie je bez významu aj tá skutočnosť, že sťažovateľ sa opätovne obrátil na povinnú osobu s novou žiadosťou, ktorou sa domáhal sprístupnenia súhlasu na použitie ITP voči jeho osobe podľa zákona o súdoch, ako sa ústavný súd ďalej zmiňuje v bode 22.

20. Pokiaľ ide o námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, ústavný súd musí v tejto súvislosti konštatovať chýbajúci argumentačný základ ústavnej sťažnosti, keďže sťažovateľ

bez bližšej konkretizácie len tvrdí, že najvyšší správny súd nereagoval na jeho zásadné kasačné námietky, no nie je zrejmé, ktoré konkrétne námietky boli kasačným súdom posúdené nedostatočne, nesprávne, resp. v rozpore s relevantnou právnou úpravou. Navyše, po detailnom oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku a pripojenou kasačnou sťažnosťou ústavný súd nemôže ani tejto všeobecne skoncipovanej výhrade sťažovateľa prisvedčiť. Ústavný súd považuje napadnutý rozsudok za logicky, zrozumiteľne a dostatočne odôvodnený, argumentačne konzistentný a presvedčivo reagujúci na všetky podstatné kasačné námietky sťažovateľa. Iba samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na kvalitu odôvodnenia rozsudku konajúceho súdu odlišný názor, resp. že výsledok konania nie je taký, aký si želal, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práva na spravodlivé súdne konanie a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho správneho súdu svojím vlastným.

21. V súvislosti s judikatúrou ESĽP, na ktorú sťažovateľ poukazuje v ústavnej sťažnosti a s ktorou sa podľa jeho názoru najvyšší správny súd opomenul zaoberať, ústavný súd uvádza, že ide o opakovanú námietku uplatnenú už v správnej žalobe, ktorá bola relevantným spôsobom zodpovedaná krajským súdom. V bode 41 svojho rozsudku krajský súd zdôraznil, že práve prostredníctvom žiadosti uplatnenej podľa § 82a ods. 5 zákona o súdoch sa dotknutá osoba môže (okrem iného) domáhať sprístupnenia súhlasu na použitie ITP, ktorý sa jej týka, ak tým nebude ohrozené alebo zmarené plnenie úloh štátu. Novelizáciou zákona o súdoch (uskutočnenou zákonom č. 275/2018 Z. z.) tak podľa názoru krajského súdu došlo k splneniu požiadaviek komunikovaných ESĽP v jeho rozhodnutiach. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné doplniť, že všetky rozhodnutia ESĽP, na ktoré sťažovateľ odkazuje v ústavnej sťažnosti, sa týkajú porušenia práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 dohovoru v dôsledku absencie akejkol'vek *a posteriori* kontroly použitých opatrení na tajné sledovanie osôb, pričom ESĽP v nich vytýkal nedostatky v jednotlivých právnych úpravách žalovaných štátov týkajúcich sa *ex post* notifikačného mechanizmu v prípade využívania sledovacích opatrení. V predmetnom prípade však boli predmetom prieskumu zo strany správnych súdov rozhodnutia orgánov verejnej správy o odmietnutí žiadosti sťažovateľa na sprístupnenie ním konkrétne vymedzených informácií.

22. Ak sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že následne povinnej osobe adresoval 25. januára 2022 žiadosť o sprístupnenie informácií, ktorú podriadil práve pod § 82a ods. 5 zákona o súdoch a domáhal sa ňou sprístupnenie súhlasu na použitie ITP podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním voči jeho osobe, no ani tejto žiadosti nebolo vyhovené, ústavný súd uvádza, že proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy o opravnom prostriedku (v tomto prípade rozhodnutiu ministerstva spravodlivosti č. 4RM/2022-142 z 8. júna 2022) bol sťažovateľ oprávnený podať správnu žalobu, na základe ktorej by správny súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia v samostatnom súdnom konaní.

23. Ani poukaz sťažovateľa na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 830/2016 z 2. februára 2017 nie je v prejednávanej veci priliehavý, pretože v predmetnom rozhodnutí išlo o nesprístupnenie informácií týkajúcich sa spisových značiek rozhodnutí správneho súdu vydaných v konkrétnom súdnom oddelení za určité obdobie. Evidentne teda požadované informácie neboli vydané v režime utajenia a nespádali do kategórie utajovaných skutočností tak, ako je tomu v prípade sťažovateľa.

24. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd tak uzatvára, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu (nadväzujúci na rozsudok krajského súdu) v kontexte uplatnenej sťažnostnej argumentácie

nevykazuje z ústavného hľadiska také relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a rovnako ani jeho základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1, 4 a 5 ústavy, práva prijímať informácie podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru a práva vyhľadávať informácie podľa 19 ods. 2 medzinárodného paktu.

25. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 16. februára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu